

Arrest

nr. 231 852 van 28 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 januari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 14 november 2015 België binnen op legale wijze.

Op 31 maart 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 april 2017.

Op 12 september 2017 treedt verzoekers neef in het huwelijk met een Nederlandse onderdane.

Op 26 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Nederlandse echtgenote van zijn neef.

Op 24 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 17 mei 2018 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Op 14 mei 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Nederlandse echtgenote van zijn neef.

Op 26 oktober 2018 neemt de burgemeester van Wetteren of zijn gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 16 november 2018 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 16 november 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Nederlandse echtgenote van zijn neef.

Op 6 mei 2019 neemt de burgemeester van Wetteren of zijn gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 11 juni 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 11 juni 2019 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Nederlandse echtgenote van zijn neef.

Op 16 september 2019 neemt de burgemeester van Wetteren of zijn gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Op 15 januari 2020 biedt verzoeker zich aan bij de diensten van de gemeente Wetteren en wordt de beslissing van 16 september 2019 ter kennis gebracht.

Op 15 januari 2020 wordt een administratief rapport illegaal verblijf opgesteld en wordt verzoeker gehoord door de politie.

Op 15 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Wetteren/Laarne/Wichelen op 15/01/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Ü.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: Y./B.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

Betrokkene verklaart dat Turkije veel politiek heeft en naar België gekomen te zijn omdat zijn familie hier woont. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat Turkije niet goed is voor hem. Hij heeft er altijd problemen omdat hij Koerd is. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het feit dat betrokkenes broer Ü.M.(° ... 1993) nog in België verblijft en betrokkene en zijn broer op hetzelfde adres verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij verblijft immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een arrest van de RVV: 'Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden' (RVV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014).

Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neef en zijn gezin kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene

Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor een 5e keer eenzelfde aanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de echtgenote van zijn neef (A. S.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 26/10/2017, werd op 24/04/2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van mevrouw A. S.. Deze weigering (bijlage 20) werd op 17/05/2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14/05/2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 26/10/2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16/11/2018 aan betrokkene werd betekend. Diezelfde dag nog, op 16/11/2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 06/05/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11/06/2019 aan betrokkene werd betekend. Opnieuw diende betrokkene op dezelfde dag 11/06/2019 een vierde aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 16/09/2019 geweigerd en op 15/01/2020 betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de echtgenote van zijn neef (A. S.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 26/10/2017, werd op 24/04/2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van mevrouw A. S. Deze weigering (bijlage 20) werd op 17/05/2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14/05/2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 26/10/2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16/11/2018 aan betrokkene werd betekend. Diezelfde dag nog, op 16/11/2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 06/05/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11/06/2019 aan betrokkene werd betekend. Opnieuw diende betrokkene op dezelfde dag 11/06/2019 een vierde aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 16/09/2019 geweigerd en op 15/01/2020 betekend.

Betrokkene werd door de Gemeente Wetteren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart dat Turkije veel politiek heeft en naar België gekomen te zijn omdat zijn familie hier woont. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat Turkije niet goed is voor hem. Hij heeft er altijd problemen omdat hij Koerd is. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)."*

Op 15 januari 2020 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In twee middelen voert verzoeker het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 3, artikel 8 en artikel 13 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);

Schending van artikel 7, alinea 1, 1°, van artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Schending van het rechtzekerheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wenst vooreerst uiteen te zetten in welke zin verweerder steeds art. 8 EVRM, 74/13 Vw. en het hoorrecht dient te respecteren. In het volgende onderdeel past hij dit concreet toe op bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerste onderdeel,

1. *Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 vreemdelingenwet (...)*
2. *De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel (...)*
3. *Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel (...)*
4. *Concrete toepassing op het bevel.*

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1°.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”.

Verder wordt verwezen naar het privé en gezinsleven van verzoeker met broer, neef en diens echtgenote, die hier legaal verblijven, en wordt gesteld dat de tijdelijke verwijdering naar Turkije geen disproportionele inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven en op artikel 8 EVRM. Het feit dat hij reeds meer dan 4 jaar in België verblijft wordt niet als argument aanzien voor respect voor artikel 8 EVRM.

Tenslotte wordt gesteld:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

6°Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.”

Eerste subonderdeel betreffende het risico op onderduiken,

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker één eerder bevel niet zou hebben opgevolgd en omwille van het feit dat verzoeker onmiddellijk na de bestreden beslissing een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

(...)

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden

genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)"

Verzoeker diende reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging o.b.v. artikel 47 Vreemdelingenwet in.

Zijn familieleden, met name broer, neef en diens echtgenote, hebben legaal verblijf in België. Zij wonen op de (...). Hij werd ook steeds op dit adres aangetroffen door de politiediensten in het kader van de verplichte woonstcontroles betreffende de verschillende aanvragen gezinshereniging. Verweerder is hiervan op de hoogte want hij verwijst hier naar in bestreden beslissing.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn neef en diens echtgenote. Dit in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging o.b.v. artikel 47 Vreemdelingenwet.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker zich zou hebben onttrokken aan één eerder bevel, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijf kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn neef en diens echtgenote en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren.

Tweede subonderdeel betreffende het hoorrecht op zich

Verzoeker had, indien hij door verweerder verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Maar uit bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, niet gehoord werd door verweerder, die als enige bevoegd is om bestreden beslissing te nemen. Verzoeker werd immers enkel gehoord door de politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen (in bestreden beslissing wordt niet nader bepaald door wie precies).

Nochtans blijkt het de bovenstaande rechtspraak duidelijk dat het hoorrecht de bedoeling heeft om de bevoegde administratieve overheid toe te staan om met het geheel der informatie rekening te houden, alsook om de betrokkene in staat te stellen alle gegevens te voorzien om zo de bevoegde overheid in staat te stellen een zorgvuldige beslissing te nemen en eventueel een vergissing te corrigeren.

Verzoeker werd door 'de Politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen' gehoord in afwezigheid van een tolk Turks/Nederlands. Vermits een 'politiezone' niemand kan verhoren, is het onduidelijk wie verzoeker dan heeft gehoord. Dit blijkt alleszins niet uit bestreden beslissing.

Wat alleszins duidelijk is, is dat verzoeker niet door verweerder maar door iemand van Politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen werd gehoord. De Politiezone Wetteren/Laarne/Wichelen is niet de bevoegde overheid en kan de opmerkingen van verzoeker niet overwegen, een beslissing corrigeren of bijkomende vragen stellen bij eventuele onduidelijkheden zodoende dat ze over de volledige informatie beschikt. Hij werd gehoord vlak na zijn arrestatie door de politie zodat het quasi onmogelijk is dat de

politiezone al wist welke beslissing er zou worden genomen en waartegen verzoeker opmerkingen kon formuleren.

Zie hieromtrent nogmaals arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018:

(...)

Door op zo'n manier te handelen, wordt het nuttig effect van het hoorrecht teniet gedaan en hierom alleen al is er sprake van een schending van art. 41 EU-handvest.

Derde subonderdeel betreffende de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikelen 3 en 8 EVRM op zich zijn geschonden. Minstens zijn deze geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht (zie hierboven).

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt is er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging (fair balance toets) te doen. Dit gebeurt op geen enkele wijze, hoewel dit nochtans verplicht is in het licht van art. 74/13 Vw. en art. 8 EVRM.

Art. 74/13 Vw. stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hoewel verweerder stelt dat er aan de vereisten van art. 74/13 Vw. is voldaan, is dit louter een formele vermelding.

Hij heeft immers niet effectief rekening gehouden met het gezins- en familieleven, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak zoals vermeld in het vorige onderdeel.

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar 'betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging' maar maakt de zin niet af. Verzoeker diende voorheen effectief al meerdere aanvragen gezinshereniging in. Dit telkens met het voegen van nieuwe stukken. Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toepassing vindt, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin, dat nauwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd, dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie, dat dit werd bevestigd door het EVRM in het arrest Kroon, dat naar huidig recht de band tussen broers en zussen wordt gekoppeld aan de bloedband die tussen hen bestaat, het feit dat zij enige tijd met elkaar samenwonen of de affectieve banden die zij met elkaar hebben, dat er voldoende nauwe band bestaat tussen hem, zijn broer en zijn neef, dat naast het feit dat zij een bloedband hebben, hij ook al geruime tijd samenwonen. Verder geeft verzoeker aan dat hij sinds november 2017 ingeschreven is in naar België bij zijn neef en diens echtgenote, dat zij een feitelijk driekoppig gezin vormen en hij een centrale rol inneemt in het gezin.

Verweerder betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen de staat en van het individu. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker al meer dan 4 jaar in België verblijft, dat hij steeds in legaal verblijf is geweest, dat hij afhankelijk is van zijn neef en diens echtgenote.

Verweerder stelt dat zij via moderne communicatie contact kunnen houden.

Een netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM. In arrest Slivenko/Letland (GK) van 09.10.2003 omschreef het EHRM dit als volgt:

(...)

Uw Raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning):

(...)

Verzoeker leeft overigens sedert november 2017 in legaal verblijf. Hieruit volgt dat hij zijn privé leven sedertdien in legaal verblijf heeft ontwikkeld. Hij heeft daarenboven sociale en professionele relaties uitgebouwd.

Hoewel uit de hierboven aangehaalde rechtspraak blijkt dat verweerder de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit diende te onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan artikel 8 EVRM, is het duidelijk dat hij dit niet heeft gedaan.

Bij die redelijke overweging dient ook de proportionaliteit in acht te worden genomen; het is buiten proportie om van verzoeker te vragen dat hij de aanvraag tot gezinshereniging in Turkije zou doen; alleszins is dit bij afweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker al meer dan 4 jaar in België verblijft.

Tenslotte merkt verzoeker op dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, geen enkel melding wordt gemaakt van art. 3 EVRM. Verzoeker stelde echter dat hij Koerd is en hij om die reden niet kan teruggaan naar Turkije. (verder uitwerken) Deze elementen worden door verweerder eenvoudigweg opzij geschoven.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat artikel 3 EVRM en 8 EVRM ook op zich is geschonden.

Het hoorrecht op zich is echter ook geschonden. Verzoeker is immers niet adequaat gehoord én verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met de opmerkingen van verzoeker, ze onvoldoende zorgvuldig en onpartijdig onderzocht en alleszins in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd betreffende deze elementen. Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou echter ook tot een andere beslissing hebben geleid.

Tweede onderdeel

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 1° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres met zijn neef en diens echtgenote. Hij tracht zijn verblijf te regulariseren a.d.h.v. artikel 47 Vreemdelingenwet. Hij heeft er precies belang bij om openlijk in het land te wonen met zijn neef en diens echtgenote.

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 7, tweede lid, artikel 49 §3, artikel 74/13, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Conform het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 moet de beslissing tot terugleiding als een afzonderlijke beslissing worden beschouwd.

Vermits de terugleiding een afzonderlijke beslissing uitmaakt, dient deze ook afzonderlijk in feite en in rechte gemotiveerd te worden.

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

De motieven zijn niet afdoende, met name betreffende het element 'risico op onderduiken'.

Ook wat het onderdeel 'terugleiding' betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, derde onderdeel, en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: "Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden".

Titel IIIquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM en art; 3 IVRK) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel. Er is geen enkel moment rekening gehouden met het gezinsleven.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Derde onderdeel

In beslissing tot terugleiding wordt gesteld dat verzoeker geen schending van art. 3 EVRM aantoonst. Verzoeker heeft ingeroepen dat hij vreest voor ernstige gevolgen voor represailles in Turkije daar hij Koerd is.

Verweerder onderzoekt op geen enkel moment of er een mogelijk schending van art. 3 EVRM is, hij gaat noch de algemene situatie na, noch de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Nochtans is arrest 203 120 dd. 26.04.2018 hieromtrent duidelijk (eigen onderlijning):

(...)

Verzoeker haalde aan dat hij vreest voor represailles in Turkije daar hij Koerd is.

Het is aan verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren. Art. 3 EVRM is immers een absoluut recht. Uit de motivering van bestreden beslissing, blijkt dat verweerder heeft nagelaten dit te doen. Hij stelt immers simpelweg dat verzoeker geen bewijs van zijn verklaringen kan voorleggen. Verweerder stelt verzoeker geen schending van art. 3 EVRM aantoonst. Het is echter aan verweerder om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van art. 3 EVRM. Gelet op de actuele situatie van Koerden in Turkije, had hij dit op zijn minst moeten doen.”

3.3.2. De twee middelen worden gezamenlijk besproken.

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°; artikel 74/14, § 3, 1° en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico is op onderduiken en dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend gezien het risico op onderduiken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.2. Verzoeker meent dat artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de

terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) is geschonden. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat deze bepaling werd omgezet in Belgisch recht, namelijk in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert. Van dit artikel wordt trouwens melding gemaakt in de bestreden beslissing. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit niet aan en kan zich dus niet rechtstreeks op de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, evenals de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en in het tweede middel de schending van artikel 49 § 3 van de Vreemdelingenwet, maar laat na om deze schendingen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en artikel 49 § 3 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het eerste en het tweede middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.3. Verzoeker betwist dat hij zou onderduiken.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...) In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-,

terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Aldus bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde van de bevoegde Minister daartoe het volgende objectief criterium uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 6° betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag;

Wat betreft artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:

“Betrokkene diende tot vier maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van de echtgenote van zijn neef (A. S.), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 26/10/2017, werd op 24/04/2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van mevrouw A. S.. Deze weigering (bijlage 20) werd op 17/05/2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14/05/2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 26/10/2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 16/11/2018 aan betrokkene werd betekend. Diezelfde dag nog, op 16/11/2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 06/05/2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 11/06/2019 aan betrokkene werd betekend. Opnieuw diende betrokkene op dezelfde dag 11/06/2019 een vierde aanvraag in in functie van dezelfde persoon. Deze aanvraag werd op 16/09/2019 geweigerd en op 15/01/2020 betekend.”

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing inzake artikel 8 van het EVRM ook volgende overweging wordt gemaakt:

“Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor een 5^e keer eenzelfde aanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toone aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel.”

Verzoeker meent dat het motief inzake het risico op onderduiken weinig overtuigend is, dat hij steeds werd aangetroffen op het adres waar hij woont met zijn neef en diens echtgenote, dat er geen reden is dat hij zou onderduiken en dat geen grondig onderzoek werd gevoerd. Hij tracht juist zijn verblijf te regulariseren door de aanvragen gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker in totaal vier aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, de laatste drie kort na of op dezelfde dag als de dag waarop hem de weigeringsbeslissing van een vorige aanvraag ter kennis werd gebracht, en soms zonder het voorleggen van enig nieuw document.

Dat verzoeker een vast adres heeft dat gekend is door de verwerende partij, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij onmiddellijk na de beslissingen tot weigering van verblijf een nieuwe identieke verblijfsaanvraag indiende. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 16 december 2019 niet kon worden aangetroffen op dit adres en dat verzoekers neef en diens echtgenote verklaarden dat verzoeker niet meer op hun adres verbleef en dat een toegestaan huisbezoek daar ook niet op wees (zie e-mail DVZ 17 december 2019). Alleszins, verzoeker betwist niet dat hij verschillende verblijfsaanvragen onmiddellijk na elkaar indiende, zodat voldaan is aan het criterium van artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet en het dan ook op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk is om uit deze vaststelling te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat, gezien de feitelijke uitleg die hierover ook wordt gegeven in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt een grondig onderzoek van de situatie van verzoeker. De omstandigheid dat verzoeker stelt dat hij zijn verblijf juist wenst te regulariseren door de aanvragen gezinshereniging, doet geen afbreuk aan het feit dat hij deze aanvragen onmiddellijk na elkaar indiende en dat hij daardoor geacht kan worden misbruik te maken van deze procedure, zoals de verwerende partij elders in de bestreden beslissing stelt.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Het gedrag van verzoeker verleent geen enkele indicatie dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, des te meer nu zijn grieven, zoals hierna zal blijken, niet ernstig zijn. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond, er wordt op correcte wijze vastgesteld dat er een risico op onderduiken is.

3.3.2.4. Verzoeker verwijst ook naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Vooreerst wordt vastgesteld dat op het eerste gezicht *in casu* niet blijkt dat er een onregelmatigheid is gebeurd bij de uitoefening van het hoorrecht. Verzoeker werd wel degelijk gehoord. Op 15 januari 2020 werd verzoeker gehoord door J.B., inspecteur van de lokale politie. In dit gehoor wordt vermeld dat verzoeker *“werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijdering maatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden”*. Onder andere werd aan verzoeker gevraagd waarom hij in België is, om welke redenen hij niet terugkeerde of niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, of hij lijdt aan een ziekte, of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België en of hij kinderen heeft in België. Verzoeker heeft op deze vragen een duidelijk en coherent antwoord geformuleerd. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de politie nog niet wist welke beslissing er zou worden genomen en dat hij hiertegen dan ook geen opmerkingen kon formuleren. Waar verzoeker stelt dat de politie niet de bevoegde overheid is om verzoeker te horen, wordt opgemerkt dat verzoeker niet op concrete wijze aantoont waarom de politie niet bevoegd zou zijn om hem te horen en bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de lokale politie in contact stonden met elkaar. De betrokken politie-inspecteur wist bijgevolg duidelijk dat aan verzoeker een verwijderingsmaatregel zou worden gegeven en dat het gehoor hierover ging, zoals ook blijkt uit de tekst van dit gehoor (hierboven weergegeven).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker in het middel aanvoert dat, was hij gehoord geweest, hij volgende elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere afloop hadden geleid: verzoeker maakt melding van het feit dat hij al meer dan vier jaar in België verblijft, dat hij steeds in legaal verblijf was en dat zijn familie hier woont. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was sinds wanneer verzoeker in België verbleef, zodat dit element er niet voor had kunnen zorgen dat de procedure anders afgelopen zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar zijn *“legaal verblijf”*, wordt erop gewezen dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvragen gezinshereniging telkens op het grondgebied mocht verblijven, in afwachting van een antwoord op zijn aanvraag. Omdat verzoeker telkens de dag van het antwoord een nieuwe aanvraag indiende, volgden deze periodes elkaar zonder onderbreking op. Dit wordt ook als dusdanig vermeld in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat de verwerende partij ook van dit gegeven op de hoogte was en toch de bestreden beslissing heeft genomen, zodat het nog eens meedelen van dit gegeven geen enkele invloed kon hebben. In de bestreden beslissing wordt het ingeroepen gezins-, familie- en privéleven onderzocht, zodat ook het opnieuw vermelden van deze elementen geen invloed zou hebben, deze elementen werden immers reeds onderzocht en dit op correcte wijze, zoals hierna zal blijken.

Een schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.3.2.5. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.5.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij een gezin vormt met zijn broer en met zijn neef en diens echtgenote, waarmee hij samenwoont en op wiens adres hij is ingeschreven sinds november 2017.

3.3.2.5.2. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkenes broer Ü.M.(° ... 1993) nog in België verblijft en betrokkene en zijn broer op hetzelfde adres verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij verblijft immers eveneens illegaal op het grondgebied. Er kan hierbij verwezen worden naar een arrest van de RvV: ‘Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel hebben gekregen het grondgebied te verlaten, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden’ (RvV arrest nr. 119 348, rolnr. 126 511, dd. 21.02.2014).

Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van

herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie niet aanvaardt dat verzoeker een gezin vormt met zijn broer of met zijn neef en diens echtgenote.

De Raad merkt op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat hij samenwoont met zijn neef en diens echtgenote en er een gezin mee vormt, hij neemt een centrale rol in in dit gezin. Het louter samenwonen op hetzelfde adres (waaraan getwijfeld kan worden, zie ook onder punt 3.3.2.3. van dit arrest) brengt niet mee dat er een band van afhankelijkheid bestaat. Verzoeker heeft in functie van de echtgenote van zijn neef verschillende aanvragen gezinshereniging ingediend, maar deze werden geweigerd, uit het administratief dossier blijkt de eerste weigering omdat verzoeker niet aantoonde omdat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst een gezin vormde met de referentiepersoon en omdat hij niet aantoonde dat hij ten laste was van de referentiepersoon. De overige aanvragen werden geweigerd omdat verzoeker niet de nodige stukken bij te brengen. Verzoeker toont door het loutere feit van samen te wonen en door zijn loutere beweringen niet aan afhankelijk te zijn van zijn neef en diens echtgenote of dat zij afhankelijk zijn van hem. Evenmin toont hij dit aan inzake zijn broer. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers neef en diens echtgenote of met verzoekers broer.

3.3.2.5.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vervolgens toch ook een afweging maakt inzake het familieleven met verzoekers neef en diens echtgenote. Deze luidt als volgt:

“Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neef en zijn gezin kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor een 5e keer eenzelfde aanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening houdt met het feit dat de mogelijkheid bestaat om verzoeker te gaan bezoeken in zijn land van herkomst en dat er contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker meent dat dit geen afdoende fair balance afweging vormt. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker in de eerste plaats geen gezinsleven aantoonde met zijn meerderjarige verwanten, komt het niet kennelijk onredelijk voor dat enkel gewezen wordt op de mogelijkheid van bezoek en het onderhouden van contact. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. De Raad wijst er ook op dat de verwerende partij ook melding maakt van het feit dat verzoeker verscheidene aanvragen gezinshereniging indiende maar dat deze werden geweigerd en dat verzoeker hierdoor misbruik maakte van de vreemdelingenwetgeving. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond, evenmin als van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband.

3.3.2.5.4. Verzoeker voert in het middel ook aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Verzoeker stelt meer dan vier jaar in België te hebben verbleven en dit sinds november 2017 op legale wijze. Hij meent zijn privéleven dus te hebben ontwikkeld tijdens een legaal verblijf en heeft sociale en professionele relaties uitgebouwd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene samenwoont met zijn neef heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes neef en zijn gezin kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene

Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor een 5e keer eenzelfde aanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de banden van verzoeker met zijn familieleden (neef en diens echtgenote) beschouwt als deel uitmakend van verzoekers privéleven. De verwerende partij stelt dat verzoeker een volwassen persoon is die zelf een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef, dat een repatriëring naar het land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties, verzoekers neef en zijn gezin kunnen hem regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen, een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoeker.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker sociale en professionele relaties vermeldt, maar volledig in gebreke blijft om deze te verduidelijken. Verzoeker brengt dus geen bewijs bij van het bestaan van deze relaties. Verzoeker betwist niet op goede gronden dat hij contact kan houden met zijn familie of dat ze hem kunnen komen bezoeken.

In het middel benadrukt verzoeker dat zijn privéleven zich ontwikkeld heeft tijdens een legaal verblijf. In dit verband wordt herhaald dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvragen gezinshereniging telkens op het grondgebied mocht verblijven, in afwachting van een antwoord op zijn aanvraag. Omdat verzoeker telkens de dag van het antwoord een nieuwe aanvraag indiende, volgden deze periodes elkaar zonder onderbreking op. Dit wordt ook als dusdanig meegenomen in de belangenafweging: *"dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel"*.

Er wordt op gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Hij mocht op het grondgebied verblijven in afwachting van een antwoord op zijn aanvragen gezinshereniging en hij heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2017 en 24 april 2018. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme

publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat de (niet verduidelijkte) contacten die verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Evenmin als het gegeven dat verzoeker hier gewerkt zou hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit opzicht niet aangetoond, evenmin als van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.5.5. Inzake artikel 3 van het EVRM voert verzoeker aan dat hierover niet wordt gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten. Inzake het motief aangaande artikel 3 van het EVRM in de beslissing tot terugleiding, merkt verzoeker op dat de verwerende partij niet onderzoekt of er een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is, dat de algemene situatie niet wordt nagegaan noch de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker. Hij wijst op de actuele situatie van de Koerden in Turkije.

Het feit dat de motivering inzake artikel 3 van het EVRM zich enkel in de beslissing tot terugleiding naar de grens bevindt en niet in het bevel om het grondgebied te verlaten, brengt niet mee dat de verwerende partij dit niet onderzocht heeft. Verzoeker kreeg op dezelfde kennis van de bestreden beslissingen, die op één formulier worden weergegeven. Door lezing van de bestreden beslissingen is verzoeker op de hoogte van het motief inzake artikel 3 van het EVRM.

Uit het gehoorverslag van 15 januari 2020 blijkt dat verzoeker het volgende verklaard heeft:

“2. Waarom bent u in België?

Turkije heeft veel politiek. Ik ben naar Wetteren gekomen omdat mijn familie hier woont.

3. Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende.

Turkije is niet goed voor mij. Ik heb er altijd problemen omdat ik Kurd ben.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat Turkije veel politiek heeft en naar België gekomen te zijn omdat zijn familie hier woont. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat Turkije niet goed is voor hem. Hij heeft er altijd problemen omdat hij Koerd is. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker stelt dat Turkije niet goed is voor hem en dat hij veel problemen heeft omdat hij Koerd is. De verwerende partij gaat hierop in en stelt dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt om zijn verklaringen concreet te maken. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier. Ook bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker in dit verband geen stukken bij. In het middel beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij verklaard heeft, namelijk dat hij Koerd is en vermeldt hij *“gelet op de situatie van Koerden in Turkije”*. De Raad merkt op dat het louter herhalen dat verzoeker Koerd is, zonder op enige wijze te duiden welke problemen hijzelf als Koerd die terugkeert naar Turkije zou ondervinden of welke problemen de Koerden in Turkije ondervinden, niet volstaat om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hierbij komt dat de verwerende partij geen onderzoek kan uitvoeren als verzoeker in dit verband geen elementen aanbrengt. Bijgevolg is het motief inzake artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk en steunt het niet op een verkeerde feitenvinding.

De Raad merkt ook op het verzoeker vrij staat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Gezien geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt aangetoond, is er ook geen schending van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij het voorbehoud dat gemaakt wordt in dit artikel niet heeft onderzocht. Er is geen overweging aangaande de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet, die onder andere impliceren dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht vooraleer een beslissing wordt genomen.

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet betreft *“Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”* en handelt over het inreisverbod (artikel 74/11 en 74/12), over de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (artikel 74/13), over de termijnen om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14), over het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing (artikel 74/15), over verwijderingsmaatregelen ten opzichte van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 74/16 en 74/19), over het non-refoulement beginsel en uitstel (artikel 74/17), over de mogelijkheid om een vertaling van de verwijderingsmaatregel te krijgen (artikel 74/18).

De termijn om het grondgebied te verlaten werd hierboven reeds onderzocht. Verzoeker voert aan dat de verwijzing naar Titel IIIquater meebrengt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit gedaan heeft en verwijst naar de bespreking hierboven van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, niet ernstig.

3.3.4. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. DE SMET